

архітектура будівництво

Виходить
з 1962 р.
№ 15-16
(1251-1252)
грудень
2003 рік

Газета Київського національного університету будівництва і архітектури

Хай здійсняться найбагатородніші і найсміливіші мрії!

Рис. О. Колоградської

Кам в чарівну новорічну ніч ми загадаємо бажання, кам проситимемо новонародженого Дитятка кращої долі для себе і своєї родини, — попросимо того самого й для свого народу, колег, студентів. А ще дай нам, Боже, здоров'я і мудрості, твердості духу і сили волі, щоб ми змогли змінити цей світ і зробити його добрим і щедрим для всіх людей.

З Новим роком і Різдвам Христовим!

Мавпа-2004: "Нема поля діяльності, де б я не перемотла!"

Час від створення Світу (по будь-якому календарю) розпочинався в рік Мавпи. Олімпіада в древній Елладі також розпочалась в рік Мавпи. Перервавшись в I тисячолітті, в 1896 році, в рік Мавпи Олімпіада попрямувала по Світу. Рік Мавпи — завжди висококонний та парний.

Напередодні Нового року в редакції було багатолюдно. Ми вирішили трохи поміркувати про рік Мавпи, що наближається, висловлювалися про характер, здібності знайомих, народжених в цей рік. Ось, що у нас вийшло. СЕРГІЙ: "Це ненадійні й суперечливі люди, але оригінальні та винахідливі". ОЛЯ: "На мій розсуд, це люди, які за що не візьмуться, то доможуться свого. Однак, їх важко переконати, відвернути в інший бік". ГАЛИНА АНДРІВНА: "Люди цього знаку хочуть

все цієї ж хвилини, а дрібна перешкода здатна зіпсувати їм настрій, позбавити всі їх плани".

Наступну думку висловив ОЛЕГ ДМИТРОВИЧ: "Мавпи вміють приймати рішення, мають здоровий глузд, але відрізняються великою зарозумілістю". "Ні, я з вами не згодна, — сказала Наталя Вікторівна. Це темпераментні і свавільні люди, вони запальні, але швидко відходять. Багато з них добиваються визнання".

ДО РЕЧІ...

В рік Мавпи народилися О. Македонський, Л. Да Вінчі, Дж. Бруно, Д. Байрон, Г. Жуков, Спіноза, І. Кожедуб, О. Колонтай, О. Герцен, Б. Полевой, К. Рокоссовський, М. Добролюбов, А. Денкін, М. Махно, Г. Распутін, Дж. Чемберлен.

С. ГОЛОВАЧ, студент

Нам 60. Пишаємося своєю кафедрою!

15 січня 2004 р кафедрі хімії виповнюється 60 років. У далекому 44 році, коли ще йшла війна, тільки-но звільнили наше рідне, зруйноване місто, почали вже думати про відбудову народного господарства країни, та про підготовку фахівців-будівельників. В той час і організовується кафедра на чолі з к.х.н., проф. Ф.П. Лоханько, який провів велику роботу по організації усього процесу.

З 1965 р по 1972 р кафедру очолював к.х.н., доц. М. М. Фока. Він автор 23 наукових та науково-методичних робіт.

В свій час на кафедрі хімії працювали видатні вчені, педагоги: академік НАН України, д.х.н., проф. Л. А. Кульський, к.х.н., проф. М. О. Мартинов, доц. І. П. Малюшицький, к.х.н., доц. С. І. Якубсон, к.х.н., доц. В. С. Вишняков, к.т.н., доц. О. А. Ласська, проф. Н. В. Романова, к.х.н., доц. О. Б. Яменко, к.х.н., доц. О. Л. Дехно, к.х.н., доц. А. А. Огороднікова, д.т.н., проф. К. К. Пушкарьова, ст. викладачі Л. В. Сікорський і Е. І. Кожемякін, асистенти О. А. Балакіна, Н. Ф. Кейтка, Д. К. Заболотська та інші.

З 1972 р кафедру очолює автор матеріалу, академік УА, д.т.н., проф. Б. М. Ємельянов, автор понад 150 наукових робіт.

В 1981 р доц. О. А. Ласській за розробку та впровадження у виробництво кремнієорганічних захисних покриттів було присуджено Державну премію УРСР.

В наш час на кафедрі хімії працюють двоє професорів, докторів наук (Б. М. Ємельянов, Т. О. Пріхна), п'ять доцентів, кандидатів наук (В. Г. Гречанюк, І. Ф. Руденко, Г. М. Кочетов, Є. Б. Кузякін, О. В. Присяжна), ст. викладач В. Ю. Апанасенко, асистент О. О. Бондар, які вносять вагомий вклад в справу підготовки висококваліфікованих фахівців-будівельників.

Викладачам кафедри видано 6 наукових монографій, 4 підручники та навчальних посібників, понад 350 наукових праць, серед них: підручники — "Хімія" (автори: Г. І. Бердов, Б. М. Ємельянов), "Курс органічної хімії" (автор М. О. Мартинов), монографія — "Гідрофобізація" (співавтор О. А. Ласська), "Інструмент з надтвердих матеріалів на керамічних зв'язках" (співавтор Б. М. Ємельянов) та велику кількість методичних розробок.

Кафедра хімії плідно співпрацює з багатьма кафедрами університету і в першу чергу з кафедрами водопостачання, гідраліки та водовідведення, а також з іншими університетами: КНУ ім. Шевченка, Національним технічним університетом (КПІ), Українським хіміко-технологічним університетом м. Дніпропетровськ, Флоридським державним університетом (США), Самаркандським будівельним інститутом та іншими.

Б. ЄМЕЛЬЯНОВ,
завідувач кафедри, професор

Коллектив кафедри хімії

РІДНА МОВА В РІДНІМ ВУЗІ

Шостого листопада відбувся урочистий вечір, присвячений Дню української мови і писемності та шістдесятій річниці визволення Києва від фашистських загарбників.

Візначення свята української мови в нашому університеті вже стало традиційним. Видатний український педагог В. Сухомлинський писав: "Мовна культура людини — це і засіб спілкування, і втілення своїх думок, це спосіб відчувати себе причетним до щоденного процесу розвитку суспільства, це можливість висловити свої почуття, осягнути і передати красу світу. За висловом Олеся Гончара, мова — це всі глибинні пласти духовного життя народу, його історична пам'ять, найцінніше надбання століть, мова — це ще й музика, методика, барви буття, сучасна художня інтелектуальна і мислительська діяльність народу.

Зі словом про роль мови в житті українського суспільства виступила доцент кафедри українознавства КНУБА М. І. Сметанська. Вірші українських поетів про мову читали студенти II-го курсу спеціальності ЕКБ Наталія Данько та Марина Костяна, студенти I курсу спеціальності ПШБ Максим Педченко та Наталя Кошур. Іхні однокурсники Олександр Галата, Світлана Горбаченко, Олександр Солдатченко, Ірина Кривко, Світлана Світлична, Сергій Кожемякін, Ірина Маланіч, Євген Зімченко та Павло Марушко зачитали висловлювання видатних людей про мову, пояснювали своє розуміння використаних авторами образів. Завідувач кафедри українознавства Н. І. Пашенко розповіла про поглиблене вивчення української мови на заняттях мовно-літературного гур-

ка, а також про конкурси, що проводяться: конкурс на кращий поетичний твір українською мовою, на кращий переклад технічного тексту українською мовою з російської, на кращий переклад технічного тексту з будь-якої іншої іноземної мови на українську, на кращу наукову роботу з української та зарубіжної культури.

Минулого року мені вдалося здобути перемогу в конкурсі на кращий вірш. Мене було відзначено премією університету і Подякою та цінним подарунком від Київського міського голови. Згодом таку ж Подяку і подарунок було вручено студенту IV курсу будівельного факультету Сергію Боровкову та викладачам КНУБА Н. І. Пашенко, М. І. Сметанській та М. Г. Ярмоленку.

На вечорі відзначена була і 60-та річниця визволення Києва від

німецько-фашистських загарбників. З віршами про суворі дні війни виступали студенти II курсу спеціальності ПШБ Анастасія Пікуль (О. Гончар, "Крізь сіре сітється сито дощик осінній...") та Віктор Чертіков (Д. Луценко, "Фронтівки").

Мова і Батьківщина тісно пов'язані між собою в серці кожного. Київ визволяли не лише українці. Ця земля стала рідною для кожного, хто проливав за неї кров. Ми завжди залишимося в неоплатному боргу перед мужніми людьми, що виборили свободу нашій країні, її столиці. Ми пам'ятаємо усіх: і тих, хто зараз з нами і тих, хто вже залишив цей світ. Це, мабуть, найголовніше, чого вони хотіли б від нас.

О. ШАФАРЕВИЧ, студентка
5 курсу СТФ спеціальності ЕКБ

Здається 70 років, які минули від часу голодомору на Україні початку 30-х років ХХ століття не такий вже й великий період, щоб забути чи робити вигляд, що цього взагалі не було. Спричинений він був масовим сталінським терором, тотальною колективізацією, розкуркуленням селян, безглуздою, жорстокою політикою хлібозаготівель і призвів до народної трагедії — голодної смерті мільйонів українців. Але пам'ять людську час від часу будять зі сну дзвони минулого, які стукують у серце, нагадуючи про страшну людську трагедію.

33-й... І в пам'яті моєї виривають спогоди моєї матері Ульяні. Перед очима постає жаклива картина страшного лихоліття, бо саме так можна назвати роки голодомору 1932—1933. Мати і сім'я на очах згадувала свою родину: батька — "розкуркуленого" — і кинутого до в'язниці, матір, яку погано пам'ятала, бо була ще маленькою, а та померла ще молодю жінкою. Було в родині дев'ятеро дітей. Більшість із них, ті, що були старші, померли з голоду. Батька матеріного куркулем наварядиши із фронту першої світової війни отримав землю, повірив владі і

РЕКВІЄМ ПАМ'ЯТІ НЕВИННО УБІЄННИХ...

31 жовтня в університеті відбувся реквієм пам'яті мільйонів українців, які загинули мученицькою смертю під час голодомору в Україні.

Розпочалося дійство поетичною композицією хору університету "Ренесанс" під керівництвом засл. діяча культури О. В. Бондаренка. Частку своєї душі вклав у виставкову експозицію, підготовлену власними руками, ст. викладач кафедри рисунку і живопису А. В. Сотніченко. На фоні її і прохив реквієм пам'яті.

"За різними підрахунками число жертв голодомору та політичних репресій 30-х років ХХ століття вагається до 10 млн. чоловік, — сказав у

своєму слові заст. голови Солом'янської держадміністрації П. М. Матвієнко. 22 листопада в Україні 2003 р. офіційно оголошений Днем скорботи по жертвам голодомору. В нашому районі було організовано різноманітні заходи, приурочені 70-им роковинам голодомору, — продовжив він.

"Це так страшно, коли вмирає безнадійно народ, народ мудрий, страждальний, якого зачепило горе, — сказав ректор А. М. Тугай. Ми переконані, що це лихоліття надовго вкарбується в пам'ять людей і стане пересторогою для молодого покоління нашої суверенної держави, яке є її майбутнім".

Вшануванню пам'яті жертв голодо-

мору присвячена книга "Смертю смерть подолати. Голодомор в Україні 1932—1933 р.", яку було представлено присутнім під час реквієму пам'яті. Вона створена авторським колективом на чолі д. іст. н., проф. П. П. Панченка (керівник), М. М. Віварика, А. І. Голуба, М. А. Журби, В. В. Іваненка, В. І. Марочко та ін. Володимир Федорович ПАНІБУДЬЛАСКА, д. іст. н., проф., зав. кафедрою політичних наук нашого університету є членом редакційної колегії та авторського колективу науковців, які за допомогою науково осмислення архівних документів, свідчень очевидців та ін. спробували розповісти співвітчизникам про людську трагедію 1932—33 рр. на Україні. Про те, як створювалась книга, розпо-

відали у своїх виступах голова редакційної колегії, докт. іст. наук, проф. П. П. ПАНЧЕНКО та докт. іст. наук, проф. В. Ф. ПАНІБУДЬЛАСКА.

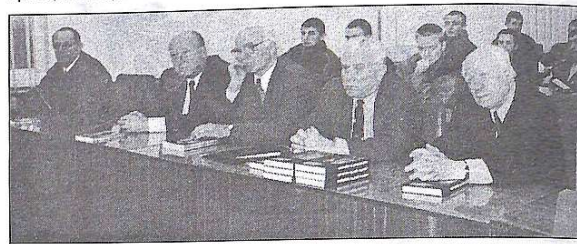
На вшануванні пам'яті жертв голодомору виступали виконавчий директор Асоціації дослідників голодоморів в Україні, к. біол. н. Н. К. Суходольська, асистент кафедри політичних наук університету В. Ф. Деревинський, к. іст. н., доцент, докторант кафедри політичних наук КНУБА О. Т. Слободян та ін.

Все, що відбувалося цього дня у залі Вченої ради розчули присутні і змусило впевнитися у тому, що на таких уроках історії маємо зростати, мужити, загартовуватися духом і довести світові, що ми гідні тої землі, на якій споконвіку живемо.

І. ГЕРАЩЕНКОВА

Поетична композиція хору "Ренесанс"

Під час презентації книги, автором якої є проф. В. Ф. Панібудьласка.

Трагічна сторінка спогадів

став працювати на своїй землі. Як казала мати, працювали від сходу до заходу сонця. Працювали всі: і дорослі, і діти. Сама вона закінчила 2 класи сільської школи, після чого знову стала до роботи, тому що потрібні були її руки. Згодом стали краще жити матеріально. Господарство збільшилось. І раптом... прийшли жорстокі, страшні часи. Все, нажите працюю, стали відбирати... Почалися голодомори...

Мати тоді була підлітком 16-ти років. Вона врятувала від смерті 2-х се-

стер і 5-річного брата Макара. Їсти не було чого, "виконавці" забрали все до останнього, до зернини. І от, коли вже жах і відчай поселилися в душах у всіх, що ще був живий, вона вирішує будь-що тікати з села, від смерті. Збрала двох сестер двоюрідних і брата Макара і рушила на залізничну станцію. Сісти на поїзд було дуже важко. Видовище було жалючим. Велике скучення великої кількості людей, і старі, і малі, і живі, і хворі, і мертві. Більшість з них лежали. Штабелями лежали і пухлі від голоду лю-

ди. Тих, хто намагався сісти на поїзд, озброєні військові не пускали. Люди чекали тижнями можливості уїхати. Там же вони й помирали. Падали люди на ходу. Пухлі від голоду чоловіки лежали під парканами. Першими вмирили сильні міцні дядьки, що добре працювали. Матері із сестрами і малим братиком пощастило якось пройти крізь кордон міліції й сісти на поїзд. Так вони на криші товарняка приїхали в м. Маріуполь, врятувавшись від неминучої смерті.

Сам я пам'ятаю голод 1946—1947 років, який мені довелося пережити 5-річним хлопчиком. І мати врятувала мене і моїх братів. Пам'ятаю — дуже

хотілось їсти, а нічого не було. Пригадується, як кудись у село ходив батько, щоб виміняти трохи зерна на одгу. Подовгу його не було і мати у відчай з нами, дітьми, викручувалась як могла. Збирали жолуді, крапівку, тли цієї акації, збирали лебеду. В пам'яті якась банда, підгоріла й гірка. Але ми вижили.

Світла пам'ять моїм батькам і тим 15-ти мільйонам жертв голодоморів в Україні. Нехай таке страшне лихо не повернеться в нашу країну.

А. СОТНІЧЕНКО,
ст. викладач кафедри рисунку,
живопису та скульптури.

Виставки

Світ простору, що зникає, видимий предмет та невидиме переживання митця, його неповторний досвід... Твори — як матеріалізовані переживання.

Десять майстрів — десять світів об'єдналися у рамках ретроспективної виставки, яка відкрилася 14 листопада у популярній галереї "Рембрант", що по вул. Велика Васильківська. Невелика вишукана виставка містила вибрані твори художників і скульпторів — педагогів архітектурного факультету нашого університету: О. Я. Боровикова, Ю. О. Бородай, О. В. Кашенка, В. І. Колеги, Ю. Д. Коломійця, В. А. Малиновського, М. Д. Марченка, С. М. Скороходова, В. І. Рябчука, П. Ю. Ходаковського.

Виставка охопила великий період творчості. Картин — достатньо, щоб простежити зміни живописного стилю та становлення духовного світогляду митців. Мовчання художніх творів є особливою музикою, яка нагадує ледь вловиме та, здава-

лось, забулене... Мистецтво фарб, звуків, ліній — атомувати спрагу почуттів і пристрась до творіння. В образну гру залучени архітектурні ансамблі, часи, стилі, країни. Природа у всіх своїх виявах, що ніколи не намагає на схожості, охоплює і предмети, і обличчя, надаючи колориту м'який романтизм і невловимий дух часу.

Венір. П'ятниця. День відкриття. Намічу пунктир події.

Мистецтво вимагало жертв вони швидко заповнили зал. Така вже природа творчості — мистець не може страждати наодинці. Після складання урочистостей, відповідних подій, та раптовостей просторовочасових зіткнень авторів із своїми шанувальниками, втомлені душі одних і друзів відкривали нове бачення й нові можливості, далекі від метушні буденності.

По розкиданих фрагментах, по уламках кошичної посвяченності пригадувались обривки думок та перехрестя минулого... Неспокійні спалахи фотоапаратів ловили

курйозні та потаємні моменти. В "ситуація" були схоплені самі автори, які по праву насолоджувалися викликаним ефектом, і гості, що були силою власного захоплення. А втім, це не заважало, а навпаки доповнювало задоволення не лише від того, що бачиш якість і ритм биття але й від того, що це одна з небагатьох можливостей спілкуватися з мистецтвом безпосередньо.

Насолоджуватися запахом картин, витонченістю скульптур, навколишньою атмосферою можна і гуляючи по галереї, жартуючи фрушетом і навіть безцільно тиняючись, втворюючи спрагу до творіння.

А втім, щиро дякуючи тим, хто улаштував показ творчих робіт наших митців, з ностальгією відчула, що не маю сил покинути це місце. Адже лише мистецтву підвладно роз'яснити нам, чого ми не знаємо.

М. СИВАШОВА, студентка АБС-54
Фото О. СИЧА

ТВОРЧИСТІ НАШИХ МИТЦІВ

Подорожі

Відали витончені храми Чернігова

Осінь, кажуть, — пора мандрів. Тому й не дивно, що Комітет сприяння сім'ї та молоді вирішив організувати поїздку до Чернігова.

Перше наше враження від міста — "село-о-о". А якщо конкретніше — публіку шокувала відсутність багатоповерхових будинків. Можливо, вони там і є, але ми жодного не побачили.

Наша екскурсія розпочалась зі збору. Зібравшись біля центрального входу своєї "Alma-Mater", ми — студенти "затрамбувались" в автобус "Мерседес" і вирушили у незабутню подорож по святинях Чернігівської області. Дорогою до Чернігова ми відали Козельський монастир, щоб приклясти до живої ікони Богоматері, де й зіткнулися з першими прикрасами — відчатом у бруквах та з непокритою головою вхід було заборононо. Але на прохідній монасти-

ря знайшлися сплітні та хустинні майже на всіх. Посміявшись із зовнішнього вигляду супутників, процесія вирушила до ікони. Приклявшись до ікони (а точніше, вярившись носом об скло), делегація скинула "обновки" й продовжила свій шлях.

Чернігів — місто незвичайно гостинне. Вржала велика кількість історико-архітектурних пам'яток — храмів, збудованих в різні історичні періоди. Понадус нас врзала архітектурна витонченість таких храмів, як Іллінська церква, Храм Великомучениці Параскеви П'ятницької, Єлеський монастир, Троїцький монастир, Борисоглібський собор, Спасо-Преображенський Собор, а також лещери із скелетами монахів — святих.

Оглянувши кілька церков, публіка втомилась, а екскурсовод, навапи, відчула найбільше натякнення (мабуть, завдяки Духу Святому, що надихнув її) і зупинитись змогла лише коли чернігівські пам'ятки закінчилися. Натомлені "паломники" повернулись до Києва.

А. ПКУЛЬ, студент ПЦБ-23

Під час відкриття виставки Рис. автора

Студентські мандрівники в Чернігові

ГОД РОССИИ В УКРАИНЕ!

Дружба и сотрудничество между Ростовом-на Дону и Киевом

На протяжении недели, с 24 по 29 ноября, в нашем университете гостила большая группа студентов и преподавателей из Ростовского-на Дону государственного университета. Все это проходило в рамках Международной программы "Год России в Украине".

Целью нашей встречи с коллегами и студентами из Ростова-на Дону было познакомить их с условиями и системой образования студентов в нашем вузе, рассказать и показать исторические места Киева, культурные исторические памятники города на Днепре. А самое главное: содействовать укреплению дружбы и сотрудничества между высшими учебными заведениями Украины и России. Для этого 26 ноября ректоры наших Университетов А. М. ТУГАЙ и В. И. ШУМЕЙКО подписали договор о сотрудничестве между Ростовским государственным строительным уни-

верситетом и Киевским национальным университетом строительства и архитектуры.

Ответственными за прием наших гостей были зав. отделом по воспитательной работе О. М. СЕРГИЕНКО и А. С. ВАКОЛЮК, председатель студенческого профкома КНУСА.

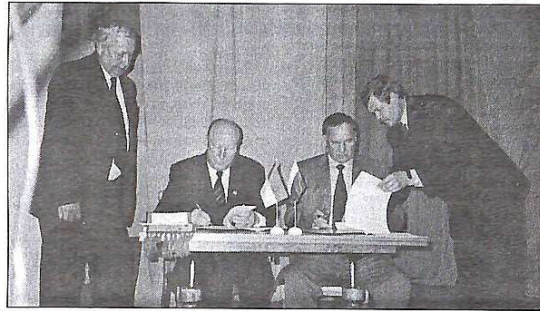
Студентов и сотрудников РГСУ познакомили с нашим университетом и его руководством. И хотя наши гости выглядели уставшими после дальнейшей дороги, экскурсий по нашему древнему городу, но все равно они со вниманием слушали рассказ ректора КНУСА Анатолия Михайловича ТУГАЯ о нашем вузе. И хотя мы братья-славяне, но чтобы гости лучше восприняли его наш ректор рассказывал все на русском языке. Анатолий Михайлович вспомнил историю основания нашего уже почти 75-летнего учебного заведения, корифеев науки КНУ-

СА и их научные открытия, школы, которые, несмотря на трудные годы постсоветского восстановления, были сохранены.

Студентам-ростовчанам было интересно узнать о том, какую стипендию получают "кнусовцы", и как они развлекаются и отдыхают, и даже о том отключают ли наших сту-

дентов после 1-го курса... Вообще, вопросы полились потоком! Но гостей еще ожидала спортивная студенческая встреча между командами вузов по мини-футболу и шахматам. Для КНУСА результаты этих встреч были не очень приятными.

Д. ПЕТРОСЮК, студент СТФ

Интервью с ректором

РГСУ – СЛАВЕН ПРОШЛЫМ, ДИНАМИЧЕН НАСТОЯЩИМ, УСТРЕМЛЕН В БУДУЩЕЕ

Мы встретились с Виктором Ивановичем ШУМЕЙКО, ректором Ростовского государственного строительного университета, в момент когда он наблюдал в актовом зале за репетицией своих студентов накануне концерта в КНУСА. Я попросила его ответить на несколько вопросов для газеты "А+Б". Мы вышли из зала и пристроились за столиком студенческого буфета.

ционно-методической работе по нашей специальности. Потому ЗАДАЧА нашего приезда в ВАМ — сделать это сотрудничество с Украиной более содержательным и конкретным. Ведь международное сотрудничество является неотъемлемой частью учебного и научного процессов университета. У нас значительно расширились международные связи с зарубежными вузами и фирмами Германии, Великобритании, Мексики, Китая, Польши, Турции, Франции и др. стран. К нам каждый год приезжают на практику от 30 до 70 человек студенческой молодежи. Нам хотелось бы сотрудничать с КНУСА в этой области, обмениваться аспирантами, организовывать научные конференции.

— А как насчет сотрудничества в вопросах культуры?

— О, это одна из замечательных областей сотрудничества. В РГСУ традиционно проявляется большой интерес к художественной самодельности. У нас успешно работают 18 творческих коллективов, которыми руководят профессионалы. 5 коллективов получили звание НАРОДНЫХ. Мы привезли 4 коллектива: народный ансамбль балетного танца "РИСИЯне", народный вокальный ансамбль "Вик-

тория", ансамбль современной песни "Фантазия" и вокальный коллектив "Юность". Всего в художественной самодельности принимает участие около 700 студентов.

— Виктор Иванович, студенты РГСУ активно занимаются спортом?

— У нас постоянно принимают участие в спортивных мероприятиях около 2000 студентов. В университете 25 коллективов спортивного мастерства.

— Расскажите немного о развитии и деятельности университета, который возглавляете?

— В январе 2004 года РГСУ исполняется 60 лет и 100 лет основания образовательного учреждения. В Российской Федерации ежегодно определяется РЕЙТИНГ строительных вузов. Мы (РГСУ) занимаем III место. Опережают нас, занимая I место — СПбАСУ (Санкт-Петербургский государственный архитектурно-строительный университет), II место МГСУ (Москва).

— Сколько студентов обучается в РГСУ? Сколько в университете специальностей?

— Учатся у нас более 7 тыс. студентов, 700 слушателей подготовки

и переподготовки специалистов. В состав РГСУ входит 6 институтов, 4 факультета, филиалы, лицеи, спецклассы. У нас ведется подготовка по 35 специальностям. В составе научно-педагогических кадров 75% преподавателей со степенями и званиями (доценты, канд. наук), 18% — доктора наук, профессора. В университете работают 5 диссертационных советов по защите кандидатских и докторских диссертаций).

— Виктор Иванович, скажите какой конкурс среди поступающих в РГСУ?

— Конкурс у нас в среднем 9 чел. на 1 место.

— И еще вопрос. Я вижу, что студенты к Вам относятся как к "родному отцу"?

— Действительно, я знаю по именам очень многих ребят, не пропускаю ни одного вечера художественной самодельности. Встречаюсь каждые 2 месяца с 200 старостами групп. Каждый староста за работу получает дополнительно 150 рубл. (25 гривен).

— А какая стипендия у студентов РГСУ?

— 400 рублей (70 гривен). Разговаривать с Виктором Ивановичем Шумейко можно было бы очень долго настолько он обаятельный человек. Но время его было ограничено: через час начинался концерт.

И. ГЕРАЩЕНКОВА

Искусство

ДОРОГА ОТ СЕРДЦА К СЕРДЦУ

26 ноября 2003 г. для студентов КНУСА зазвучали музы ростовчан. Потому что именно культура, искусство прокладывает дорогу от сердца к сердцу, к добру и миру.

Народный студенческий ансамбль балетного танца "РИСИЯне" начал концерт "Русским вальсом". Кстати, "РИСИЯне" означает, что ансамбль существовал еще когда университет назывался Российским инженерно-строительным институтом. В ансамбле танцуют заслуженные для РГСУ студенты: Виктория КОТЕЛЬНИКОВА (ныне аспирантка) — победительница конкурса "Краса университета" 1998 года и Анастасия КОРЫЩЕНКО (ныне студентка 2 курса), получившая этот титул в 2003 году. В течение вечера ансамбль показал нам и хореографическую композицию "Славяне", станцевал "Самбу", "Бугги-Вугги" и др. Смотреть на прекрасные движения юной и девушек в чудесных, ярких костюмах было необыкновенно приятно. Это отметили и их коллеги-студенты КНУСА, так как зал наш все более "загорался", симпатизируя россиянам.

Думаю, что специально для поездки в Киев народный вокальный ансамбль "Виктория" подготовил любимую киевлянам песню "Снова цветут каштаны", а студент-вокалист Андрей ЭМИНОВ "заспівав" для нас песню "Ніч яка місячна".

Необыкновенное впечатление произвели на зрителей Лауреат Премии Губернатора Ростовской области, солист театра песни "Фантазия" Никита МАЗАНОВ и народный ансамбль "Элегия" со своими песнями. Потому что ведь нет другого искусства, которое так роднимо бы людям, как песня. "Я не отдаю тебя никому" — пели Игорь ЛАБАЗОВ и Аня МУРЗЕНКО под "аккомпанемент" зрителей.

Кстати, Анна Мурзенко, студентка I курса, уже 3 года профессионально занимается вокалом, была победительницей российских и международных конкурсов. В 2003 году Аня стала еще и вице-мисс РГСУ.

Вот какие таланты привезли к нам гости из Ростова! В завершение этого вечера культуры России в Украине проректор КНУСА Николай Николаевич ОСЕТРИН награждал гостей — Народные ансамбли "РИСИЯне", "ЭЛЕГИЯ", "ВИКТОРИЯ" грамотами нашего университета.

Материал студжоров "А+Б" О. КОСЕНКО, О. КАЛИНОВСКОЙ

Мы все грузья — строители

Таланты из РГСУ

КИСИ: "С Новым годом, друг, РИСИ!"

Как много гениев "батов"
Строительные ВУЗы!
И как же, все-таки, хренки,
Надежны наши узы!

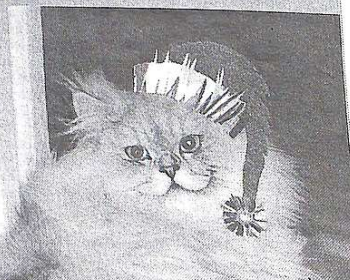
Нас поразили "РИСИЯне"
И стих, и "самба", и футбол.
И грациозные "Славяне".
Концерт и супер-баскетбол.

Но мы в КИСИ не лыком шиты —
Умеем петь и танцевать,
И строить, чем и знамениты,
Умеем лучше, чем плясать!

Всяк выпускник наш — победитель,
И в своем деле — чемпион:
Наш мэр — как зодчий и строитель,

Как "мэтр пера" — Дмитрий Гордон!
Так что живи и не скучай —
Наш супер-ректор — А. Тугай!

Сергей СЕМКА

ПІШОХІД, ПОЖАЛІЙ ВОДІЯ!

(Саме зараз на дорогах Києва — найнебезпечніший час)

Пришла зима. Вже до 16 на вулицях міста темно. Якраз з 16-30 до 17-30 розпочинаються вечірні години "пік". На багатьох вулицях непроглядна темрява, зовнішнє освітлення майже не працює, водіїв при цьому сплячуть фари зустрічних машин. Особливо небезпечні "мокри" вечори. Асфальт стає вугільно-чорним і на ньому такі ж чорні силуети пішоходів, які передоднялися в гардероб темного забарвлення.

Знайомий водій розповідає, з якою напругою він їхав у минулі вихідні по ОКРУЖНІЙ дорозі. Безперервний потік транспорту і постійно — по ліву руку — співгомадяни, які жмуться до розділового бар'єру. Це вони економлять 50 метрів до підземного переходу, вишкучючи у суцільному залізаному потоці "виконце", щоб проскочити. Знайомий поділився тим, як йому доводиться боротися із багатоманітними аварійними ситуаціями, зупинитися й надавати по шій хоча б одному такому "економцу".

П'яний водій за кермом, як відомо, злочинець. Але в такий час і п'яний пішохід на дорозі — майже злочинець. А тут ще дороги слизькі від мокрого снігу та мерзлого льоду.

Протягом 2003 року, констатували в міському управлінні ДАІ, в Києві

різко погіршилась дисципліна серед водіїв. Особливо на переходах, перехрестях, які не регулюються, не оснащені світлофором. Вранці та ввечері водії, що поспішають, не пропускають на переходах ані дітей, ані дорожників. Якоюсь під час одного з останніх рейдів на перехресті Шота Руставелі і Сакаганського, до світлофор не працював, міліціонери бачили, як учні найближчої школи вимушені були майже штурмом брати перехід: водії пропускали їх не поспішали. Така ж інформація у нас і на розі вулиць Антонова та Осаят і Повітрофлотський проспектом, де знаходяться КНУБА і технікум залізничного транспорту та ін. вулицях проспекту.

ДАІ настійно рекомендує пішоходам: не поспішайте переходити навіть на зелений сигнал світлофору. Переконайтеся, що всі машини зупинились. Лише після цього виходьте на проїжджу частину. А вже багато водіїв відверто порушують правила. І це одна рекомендація ДАІ для водіїв: обов'язково перейти на зимові шини. У багатьох країнах це є обов'язковою умовою їзди у зимовий час. Наша ДАІ скоріше за все також спробує ввести таку норму в законодавство України.

"НАЙНЕБЕЗПЕЧНІШІ" вулиці Києва

- ◆ Броварський проспект
- ◆ Велика Окружна дорога (в Києві кожний п'ятий пішохід і водій гине саме на ній)
- ◆ проспект Маяковського
- ◆ проспект Ватутіна
- ◆ Харківське шосе
- ◆ Надбережне шосе
- ◆ вул. Братиславська
- ◆ проспект Перемоги
- ◆ проспект 40-річчя Жовтня
- ◆ вул. Олена Телпія
- ◆ проспект Героїв Сталінграду
- ◆ проспект Червонозоряний

"ТРАВМОНЕБЕЗПЕЧНІШІ" час на шляхах Києва

Часи між поїздкою киян на роботу, навчання. І у зворотньому напрямку.

Дитячий травматизм — в утрішні часи (8-00—9-00), а також часи, коли школярі повертаються додому. Молодшкolasники — з 13-00 до 15-00 старшкolasники — з 13-00 до 16-00.

О. БАБІЧ, ст. інспектор управління ДАІ Києва

Тіднос'те тост св'ятковий!

*Вип'єм тарч за тарчу, за веселість та дружбу!
 За чотири лоса: щоб лоса, щоб п'юса, щоб хотілося, й моглося!
 Коли ми простягаємо руки, щоб торкнутися бокалами, ми тїм самим відшчасно відстань між нами, але серця нашї при цьому знаходяться близько. За близькість наших сердець!
 Кожен день — це можливість, яка може здійснитися, а може й не здійснитися... За надану можливість сказати життїю дякую!" За цей вечір!
 Бажаю тобі бути кособолим... через те, що у твоїх кишнях лежать б ключі від "Мерседес" та "Жигулі", фач під Києвом та на Канапах, мабуть, власного літака та схили на Чорному морі. За тебе, друже!*

Запропонував Б. ГЕРАСЬКО, (ЗКД-21)

НЕ ДОВІРЯЙТЕ АВТОМОБІЛЮ ПІД НОВИЙ РІК!

Так вважають четвертокурськи саптехнічного факультету нашого університету. А тепер про їх майже детективну історію...

Що потрібно нашому студенту в Новий рік — 4 квадратні кімнати та 4 сотні гривень. Знайти приміщення виявляється не так вже й легко. Обдзвонивши декілька оголошень, ми остаточно переконалися, що знайти квартиру виявляється не по кишені. Майже не в останній день вирішили їхати на дачу. Десь в обід склали сумки, телевизор та батарею в машину. Все було готово до від'їзду. Але відразу постала проблема: через телевизор та батарею не уміщувався Саньок. Поїхали без нього, пообіцявши забрати через 2-3 години. Приїхали на дачу, розклали речі, освоїлись. Залишилось повернутися за товаришем. І тут почалося саме цікаве... Спочатку зламалась сокіра, якою ми рубали дрова, потім виявилось, що батарея не працює, а телевизор ловить всього два канали, і то з великими труднощами (а він зайняв місце нашого друга). Сіли в машину, розвернулись і вона... заглохла, всі спроби завести виявились безуспішними, навіть фільтр замінили, але все безуспішно. Провозились ще з півгодини, поки не здогадалися, що закінчився бензин. Поїхді за бензином зайняв хвилини 40. Заливши бензин вона все рівно відмовлялась заводитися — ми встигли "посадити" акумулятор. Одним словом, машина була непридатна. А тим часом Санька незалишала думка про пропавші гроші (які пішли на підготовку свята) та про вимушені зустрічі Нового року в сімейному колі.

Всє-таки він відважився на поїздку вікінди... де знаходиться дача він навіть не уявляв. Чекаючи автобуса на М. Героїв Дніпра, Саньок попросив закурити у стоявшої поруч галасливої компанії. Поспілку-

вавшись виявилось, що їдуть вони в те ж місце і дача їх знаходиться через дорогу.

Побачивши на порозі замерзлого товариша, у всієї компанії радість не покидала обличчя весь вечір. Далі була сауна з пірнанням в сніг, бій курантів, бризки шампанського, фейерверки, пєстарди...

Навіть зараз, збираючись за чашкою чаю, ми з задоволенням згадуємо нашу поїздочку...

Матеріал підготував ІГОР ГУДИМ, ПЦБ-36

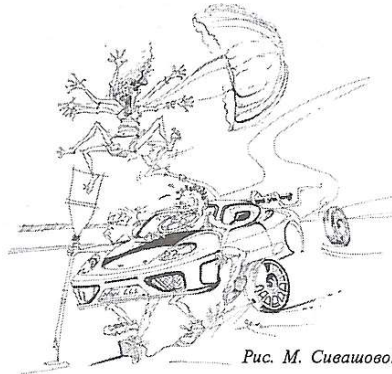

Рис. М. Сивашової

Чи знаєте Ви, що...

Сім'я дідів морозів

ДІД МОРОЗ... У цього добродушного та веселого чарівника вірять навіть дорослі багатьох країн світу, і навіть дискутують на тему батьківщини цього чудотворця та гонителя зла. В багатьох країнах Європи та Америки Діда Мороза (як прийнято називати у нас) називають Санта-Клаус. Що означає це ім'я? "Санта" — святий, а "Клаус" — народне зменшення від "Ніколаус". Дід Мороз народився в III ст. в місті Патара (Лікія, Мала Азія) в сім'ї забезпечених батьків. Пізніше зимовий "Дідусь" переселився у м. Міра (Туреччина). Там і тепер стоїть церква VIII ст., в якій спеціалісти знайшли елементи архітектури III—IV ст. А це означає, що вона могла бути сучасницею Святого Миколая, який у молоді роки став єпископом м. Міри. Турки ж назвали цей давній пам'ятник "Баба Ноель Клізє", що означає церква Діда Мороза. Святий Миколай став відомим ще й тим, як здійснював покровительство викраденим та загубленим дітям і всім взагалі.

сом великою популярністю користується сажотур: зустріч із ним (головне повір'я) приносить щастя.

У Монголії Дід Мороз вдягнений у давні атрибути кочівника, який не боїться мандрів та самотності: на голові шапка з лисиці, в руках довгий багіт, огниво, крем'яні і табакерка. Від нього залежить чи буде вдалося молоко та м'яса до новорічного столу.

В Італії роль Діда виконує... Баба Біфана.

В США Санта-Клаус з'явився незадовго до Різдва, в 1822 році.

У різних народів існували свої попередники сучасного Санта-Клауса.

У Франції, в департаменті Сона і Лаура — Дід Сьєньє, а сучасний Санта-Клаус змінив його у 1915 році. До речі, звать новорічного добряка Гер Ноель.

У грецького (та кипрського) Василія стаж, як вважають, набагато більше, ніж у Святого Миколая.

Та все ж найбільшою популярністю користується фінське містечко Рованіні: пишуть сюди багато школярів — в

основному з Японії, США, Канади, а відповідати тут доводиться щороку на півмільйона листів (зі 150 країн) рідною мовою малюків.

До речі, у фінського Діда довге волосся. Носить він конусоподібну шапку та червоний одяг. Його оточують гноми у гостровських шапочках та накидках, обшитих білим хутром.

Попри багату родовідну персонажі давніх казок, розповідей та легенд про святих, справжньому доброму Діду Морозу в традиційному вбранні — з палицею, в червоному одязі з подарунками за плечима — символу новорічних свят — всьогонавського років 100—150 від роду. До цього він не був таким веселим, добрим та баганим.

Підготував Б. ГЕРАСЬКО, студент ЗКД-21

Автор рисунків І. МИХАЙЛІВ, ПЦБ-36

ТЛУМАЧНИЙ СЛОВНИК СТУДЕНТА

(Продовження. Поч. у № 15—16, 2002 р., №№ 3—4; 5—6; 7—8, 2003 р.)

І
ІДЕАЛ (студентський) — мінімум зусиль і максимум балів.
ІЛЮЗІЯ — оманливе переконання
І
ІДЕАЛ (студентський) — мінімум зусиль і максимум балів.
ІЛЮЗІЯ — оманливе переконання
І
ІДЕАЛ (студентський) — мінімум зусиль і максимум балів.
ІЛЮЗІЯ — оманливе переконання

Й
ЙОГ — студент, який уміє звести кінець стипендії з кінем місяця.

К
КАЗКА — жив-був студент і прогуляв він усі пари, але йому за це нічого не було.
КАЛІКА — студент без шпаргалки.
КИШЕНЯ студента — острів скарбів.
КІНЕЦЬ СЕМІНАРУ — "Я пам'ятаю мить чудову..."
КОНСПЕКТ — (з криміналістики) — записки Шерлока Холмса.
КРУПІЙ — дурень, відмінник або "чупа-чупс".
КУРАТОР-жінка — Баффі — переможниця вампірів.
КУРАТОР-мужчина — вусатий нянь.

І
ІДАЛЬНЯ — заправна станція. Під час великої перерви — штурм Зимового палацу.

Укпала М. ВЕСЕЛА.
 Майте терпіння — і далі буде!

Кудожне оформлення новорічного номера підготувала Олена Кологадська, АБС-54

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б"
Свідцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів. Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60
Зам. № 3-3036.

Редактор Ірина Герасценкова
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 252180, м. Київ-180, Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35